

Sygn. akt: VI Ka 777/17

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 czerwca 2017 r. sygn. akt IX K 169/17 apelację wnieśli: obrońca oskarżonego S. D. i prokurator.

Obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu:

- nadmierną surowość kary i niewspółmierność kary i niewłaściwe zastosowanie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 i 54 § 1 k.k., niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących wymiar kary.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej.

Prokurator zarzucił orzeczeniu:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej wobec oskarżonego kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co przy uwzględnieniu wysokiego stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, braku motywu i nagannego sposobu zachowania, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, przy uwzględnieniu znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a przede wszystkim sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, a to uprzednią karalność oskarżonego oraz dopuszczenie się czynu w ramach powrotu do przestępstwa, wskazuje, że wobec oskarżonego istnieje negatywna prognoza kryminologiczna, potwierdzająca, że orzeczonej wobec oskarżonego kara nie spełnia celów kary, a przede wszystkim pozbawiona jest wychowawczego wpływu zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

W oparciu o powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji stwierdził, iż w zakresie sformułowanych w nich wniosków oraz istoty zarzutów są one bezzasadne i na uwzględnienie nie zasługują.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą bezwzględne przesłanki odwoławcze.

Zebrane w sprawie dowody uprawniały Sąd Rejonowy do uznania winy oskarżonego za udowodnioną, a w konsekwencji do uznania, iż dopuścił się on przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Dodatkowo zasadnym jest powołanie art. 64 § 1 k.k. i art. 31 § 2 k.k., bowiem przywołane przez tenże Sąd wyroki wskazują na karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu, za które odbywał kary pozbawienia wolności, a z opinii biegłych wynika, że oskarżony przestępstwa dopuścił się w warunkach znacznego stopnia ograniczenia zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Okoliczności powyższych zresztą żadna ze stron nie kwestionuje.

Jeżeli chodzi o wymiar kary to Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernej. Całokształt okoliczności mających z mocy art. 53 § 1 k.k. wpływ na wymiar kary przekonuje o zasadności stanowiska Sądu Rejonowego i nie można zgodzić się z apelacją obrońcy oskarżonego, iż wobec oskarżonego zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przeczą temu w sposób zdecydowany okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, w tym dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego uprzednią karalność i nieskuteczność dotychczas stosowanych środków probacji. Te ostatnie stanowią niewątpliwie okoliczność obciążającą przy wymiarze kary, podobnie jak i działanie pod wpływem alkoholu.

Dyrektywa wychowawczego oddziaływania kary nie może oznaczać ani jednostronności ani pobłażliwości. Sąd I instancji uwzględnił okoliczność, że oskarżony jest sprawcą, który czynu dopuścił się w warunkach art. 31 § 2 k.k. i wymierzył mu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn z art. 280 § 1 k.k.. Nie sposób jednak uznać

aby ta okoliczność mogła skutkować dalszym złagodzeniem orzeczonej kary, w szczególności poprzez orzeczenie jej w wymiarze niższym poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. W kontekście trafnie wskazanych przez Sąd Rejonowy okoliczności obciążających nie można bowiem przeceniać okoliczności łagodzącej, którą jest działanie w warunkach art. 31 § 2 k.k. Zdaniem Sądu Okręgowego fakt, że oskarżony w warunkach recydywy dopuścił się przestępstwa świadczy o jego głębokiej demoralizacji.

Orzeczona wobec oskarżonego kara ma również za zadanie spełnienie dyrektyw prewencji ogólnej, wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9 maja 2002 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob. KZS rok 1991, nr 3, poz. 8). Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...). Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS rok 2002, nr 10, poz. 69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25 lutego 1981 r. w sprawie o sygn. akt V KRN 343/80, OSPiKA rok 1981, nr 11, poz. 199; wyrok z dnia 30 grudnia 1977 r. w sprawie o sygn. akt V KR 190/77, OSNKW rok 1978, nr 4, poz. 44; wyrok z dnia 22 marca 1974 r. w sprawie o sygn. akt IV KRN 6/74, OSNKW rok 1974, nr 7-8, poz. 134; wyrok z dnia 15 października 1982 r. w sprawie o sygn. akt IV KR 249/82, OSNKW rok 1983, nr 6, poz. 41) i w pełni podziela go Sąd Odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Na uwzględnienie również nie zasługiwała apelacja oskarżyciela publicznego. Zarzut skonstruowany na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. musi wskazywać na rażąco niewspółmierny wymiar kary, to jest niewspółmierny w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Przechodząc już bezpośrednio na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w realiach niniejszej sprawy nie nosi cech rażącej niewspółmierności (łagodności) w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rozpatrując zasadność zarzutu rażąco niewspółmiernie łagodnej kary, nie należy tracić z pola widzenia konieczności uwzględnienia wszystkich dyrektyw zawartych w art. 53 k.k. jak i nadania im właściwej wagi. Czynniki wymienione w art. 53 § 2 k.k., a występujące w niniejszej sprawie jak przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu oraz działanie w warunkach art. 31 § 2 k.k. wskazują, że orzeczona przez Sąd Rejonowy kara była trafna.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego ze względu na jego sytuację majątkową zbyt uciążliwe.